

рата въ облака, опирающъ се на долината; който е въ гъсталака или въ яра, нему е още тъмно.

Отъ всички страни галаяха голѣмитѣ ловджийски кучета; тѣ се стрѣмятъ право къмъ мѣнастирскиятъ яръ, на стоянката. Не сж ли се надумали балканскитѣ звѣрове да узнаятъ ония, които не дойдоха да узнаятъ Българитѣ? Киседжията се догади.

— Ето тѣ вече сж въ нашитѣ дири: отъ вѣтъра подушиха и по вѣтъра сподиратъ.

Вѣйводата шепняше: Ставай!

Момпитѣ—юнаци дружно се дигнаха на крака, за-ловиха се за оружieto, раздѣлиха се по-четирма и се распъснаха въ равно число по двѣтѣ страни на яра. Тамъ тѣ сж распослжиха по четворица около голѣмитѣ дървета, избраха си такова мѣсто, дѣто може да се криятъ задъ камънитѣ—и чѣкаха.

Кучетата напиратъ все по-близо и по-близо, а слѣдъ тѣхъ трѣщятъ клонища и се търкалятъ камъни, сѣкашъ че ли пѣли стада отъ глигани и рогащи се спасяватъ отъ сюзень или търчатъ на водопой. Небесниятъ сводъ се прясни, вече се сѣмнува, и дървото се отдѣлило отъ дървото съ забѣлѣжано за окото пространство. Чинеше се че лѣсътъ се движи—настъпваше лѣсъ отъ хора. Първитѣ вистрѣли испратиха българскитѣ юнаци—лѣсътъ се спрѣ, нѣколко дървета испопадаха, чуха се отъ него псувни върху гяуритѣ за тѣхнитѣ бащи и майки, и викове: павти! павти! Въ сжщото това врѣме, извдълбочивата на яра, се разнесе, като небесна гармония, пѣсеньта на Богородица Прѣсвятая Марья. Побрзтимката съ калугеркитѣ, като ангели Господни, се моляха Царю на Царствующитѣ. Като пѣмаха възможностъ да участвуватъ въ бойтъ, тѣ пресяха животъ за ония, които раздаваха и примаха смъртъ. Чистата дѣвственна пѣсень летѣше къмъ небето, а вистрѣлитѣ гърмяха на земята въ горитѣ и въ лѣсоветѣ.

На дѣсвата страна на яра Кючюкъ-Стефанъ ту искочи изъ-задъ камъка и съ гърмежъ отъ пушката ще повика враговетѣ на ятаганско хоѣо, ту изново ще се